

Chương 8

“Cái... cái gì của tớ cơ?” Cassandra hỏi lại, sững sốt trước câu trả lời của Kat. Chắc là cô nghe nhầm. Làm sao cô có thang thai được?

“Con của cậu.”

Rõ ràng tai cô vẫn bình thường. “Con nào?”

Kat hít một hơi sâu rồi chậm rãi nói, như thể cũng tốt vì Cassandra không theo kịp lời cô. “Cậu đang mang thai, Cass. Mới ít ngày thôi nhưng đứa bé sẽ sống. Tớ sẽ đảm bảo để chuyện đó chắc chắn xảy ra.”

Cassandra thực sự có cảm giác bị giáng một cú như búa bổ vào đầu. Cô không hiểu Kat đang nói chuyện gì nữa. “Tớ không thể có con được. Tớ chưa làm chuyện đó với ai.”

Kat nhìn sang Wulf.

“Gì cơ?” anh hỏi, giọng phòng vệ.

“Anh là bố đứa bé,” Kat đáp.

“Cô mơ à? Tôi ghét khi phải làm cô tỉnh mộng nhưng Thọ săn đêm không thể có con được. Chúng tôi vô sinh.”

Kat gật đầu. “Đúng, nhưng anh đâu hẳn là Thọ săn đêm, đúng chứ?”

“Vậy thì tôi là cái quái gì?”

“Anh bắt tử nhưng khác với các Thọ săn khác, anh không chết. Bọn họ bị vô sinh vì cơ thể họ đã từ giã cõi đời từ lâu rồi. Còn anh thì ngược lại, anh vẫn giữ được cơ thể nguyên vẹn như từ 1200 năm trước.”

“Nhưng tôi không chạm vào cô ấy,” Wulf vẫn khẳng khái.

Kat nhướn mày. “Có đây.”

“Đó là mơ mà,” cả Wulf và Cassandra đồng thanh đáp.

“Một giấc mơ mà cả hai cùng nhớ được sao? Không, hai người được đưa đến cạnh nhau hầu sản sinh ra người thừa kế huyết thống của Cassandra, tôi biết rõ chứ vì tôi chính là người chuốc thuốc mê cho Cassandra lúc trước để đưa cô ấy đến với anh.”

“Tôi chết mất thôi,” Cassandra nói, lùi lại rồi ngả lên tay vịn sofa. “Chuyện này đúng là không tin được.”

“Chắc” Kat mĩa mai đáp, “đừng có bị thực tế đánh lừa, được không? Ý tớ là, cậu là truyền nhân huyền bí của một sinh vật huyền bí và cậu đang ở trong nhà của một thần hộ vệ bất tử không người thường nào nhớ được mặt chỉ sau năm phút rời khỏi anh ta. Vậy tại sao cậu không thể mang thai trong giấc mơ với anh ta chứ? Chúng ta đang lạc trôi sang thế giới phàm tục rồi đấy à?”

Cô nhìn Cassandra đăm đăm. “Nghe tớ nói này, tớ chỉ tin vào quy luật tự nhiên bình thường nếu có ngày Wulf có thể ra ngoài vào ban ngày mà không bốc cháy, hay tuyết rơi hơn, cậu có thể ra biển chơi, tắm nắng.”

Wulf cũng bàng hoàng không kém. Cassandra mang thai con của anh sao? Anh chưa bao giờ dám nghĩ hay mơ tưởng điều này.

Không, anh không tin được. Đơn giản vậy thôi.

“Làm sao tôi có thể khiến cô ấy mang thai trong mơ được?” anh hỏi, cắt ngang lời Kat.

Cô bình tĩnh lại rồi giải thích cho họ. “Có nhiều kiểu giấc mơ. Chúng xảy ra ở những chiều không gian khác nhau. Artemis đã sai một thợ săn giấc mơ kéo cả hai người vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê để hai người ở cạnh nhau.”

Wulf nhú mày. “Nhưng sao nàng ta phải làm vậy chứ?”

Kat chỉ tay về phía Cassandra. “Cô ấy không chịu ngủ cùng ai cả. Năm năm tôi ở cạnh cô ấy, cô ấy còn chẳng thèm nhìn ai với vẻ thích thú. Mãi tới khi anh bước vào hộp đêm đó để tiêu diệt lũ Daimon. Mắt cô ấy sáng rực lên như đom đóm vậy. Sau khi cô ấy đuổi theo anh, tôi nghĩ có lẽ cuối cùng chúng tôi cũng tìm được chàng trai cô ấy tình nguyện ngủ cùng.”

Nhưng hai người cứ cư xử như người bình thường là chịu về nhà và quan hệ điên cuồng đâu. Cô ấy quay lại như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Đúng là hai kẻ vô vọng.” Kat thở dài. “Thế nên Artemis mới nghĩ cách dùng chút liên quan đó để đưa Cass vào giấc mơ của anh, để anh làm cô ấy có thai.”

“Nhưng tại sao chứ?” Cassandra lại hỏi. “Vì sao chuyện tớ mang thai hay không lại quan trọng đến thế?”

Vì lời sấm truyền mà cậu cười cợt là sự thật. Nếu dòng máu trực hệ cuối cùng của Apollo chết, lời nguyền sẽ bị phá bỏ.”

“Vậy hãy để tớ chết để giải thoát cho tộc Apollite.”

Mặt Kat tối sầm lại đầy cảnh báo. “Tớ chưa từng nói họ sẽ được tự do. Điều thú vị ở Số phận là họ không bao giờ để mọi chuyện trở nên dễ dàng. Lời nguyền bị phá bỏ vì Apollo cũng sẽ chết theo cậu. Máu và mạng sống của cậu liên kết với thần. Khi thần chết, mặt trời cũng chết theo, rồi đến Artemis và mặt trăng. Khi tất cả tan biến, thì chẳng còn thế giới nào nữa. Tất cả sẽ biến mất. Hết thấy.”

“Không, không thể nào,” Cassandra hỏn hển. “Như vậy không đúng.”

Vẻ mặt Kat nghiêm trọng. “Là vậy đấy, cưng à. Tin tớ đi. Nếu không tớ đâu cần ở đây.”

Cassandra nhìn cô trong khi cô đấu tranh để hiểu rõ nguồn cơn toàn bộ chuyện này. Cô bị quá tải rồi. “Sao trước đây cậu không nói?”

“Tớ có mà, nhưng cậu lên cơn hoảng loạn thái quá tới mức Artemis và tớ quyết định xóa bỏ phần kí ức đó và bắt đầu lại từ đầu từ tốn hơn.”

Con phần nô ập đến với cô. “Cậu đã làm gì?”

Kat chuyển sang giọng tự vệ. “Vi cậu cả thôi. Cậu giận dữ với ý nghĩa ép có thai đến mức Artemis cho rằng cậu cần một ông bố và đưa con để chống chọi với thực tế số phận. Khi tớ giải thích chuyện này với cậu, cậu phản ứng bằng cách trượt xuống gầm xe buýt còn hơn là lợi dụng một chàng trai và để lại đứa con cũng chịu số phận bị săn đuổi giống mình. Nhưng tuyệt vời là giờ cậu đã tìm thấy Wulf, phải không? Với năng lực của anh ta, cả Apollite và Daimon không thể nào tới gần anh ta mà không tự tìm đường chết cả.”

Cassandra định lao về phía Kat nhưng Wulf ngăn cô lại. “Đừng, Cassandra.”

“Xin anh đấy,” Cassandra van nài anh. “Em phải bóp cổ cô ta mấy phút cho hả.” Cô lừ mắt tức tối với cô gái mà cô đã tin nhầm là bạn. “Tôi tin cậu, vậy mà cậu lợi dụng rồi nói dối tôi. Thảo nào cậu cứ liên tục sắp đặt cho tôi đi hẹn hò.”

“Tớ biết, tớ xin lỗi.” Mặt cô tỏ vẻ chân thành, nhưng Cassandra cảm thấy khó mà tin được vào lúc này. “Nhưng cậu không thấy mọi chuyện diễn ra như vậy là tốt nhất à? Wulf thì lo đánh mất liên hệ máu mủ với thế giới này. Nhờ cậu mà anh ta sẽ có một đồng con cháu nhớ mặt anh ta trong khi cậu có một ông bố bất tử sẽ kể lại chuyện về cậu và gia đình cậu cho con và cháu cậu nghe. Anh ta có thể trông nom chúng và bảo vệ chúng an toàn. Không cần chạy trốn nữa. Cậu nghĩ đi.”

Cassandra không nhúc nhích khi lời Kat thấm vào đầu cô. Cô sẽ được nhớ đến và con cháu cô sẽ được an toàn. Cô chỉ muốn có vậy. Thế nên từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ sẽ có con.

Nhưng cô có đáng tin chuyện này không?

Apollite mang thai chỉ trong hơn hai mươi tuần. Bằng nửa thời gian người bình thường. Vì vòng đời ngắn ngủi nên thể trạng của Apollite cũng đặc biệt hơn. Các cô đạt tuổi trưởng thành chỉ khi mới mười một tuổi và thường kết hôn trong độ tuổi từ mười hai đến mười lăm.

Mẹ cô cưới bố cô khi mới chỉ mười bốn tuổi, nhưng mẹ trông chẳng khác nào cô gái hai lăm, hai sáu.

Cassandra nhìn Wulf, cô không đoán được vẻ mặt anh lúc này. “Anh nghĩ sao?”

“Nói thật, tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Hôm qua ưu tiên số một của tôi còn là chuyện làm sao để Chris tìm được bạn tình. Còn giờ nếu Kat không phê thuốc hay bị ảo giác, thì em đang mang trong mình giọt máu của tôi và đứa trẻ đó sẽ nằm trong tay số phận của toàn nhân loại.”

“Nếu anh nghi ngờ thì gọi cho Acheron,” Kat lên tiếng.

Wulf nheo mắt nhìn cô. “Anh ấy biết?”

Kat lảng tránh ánh mắt anh và lần đầu tiên tỏ ra lo lắng. “Tôi nghĩ là Artemis sẽ không nói với ngài ấy bất kì phần nào của kế hoạch này. Ngài ấy thường bực bội khi nữ thần can thiệp vào chuyện tự do của người khác, nhưng ngài ấy sẽ nhanh chóng chứng thực về lời sấm truyền.”

Cassandra bật cười, vừa cay đắng mà vừa thích thú khi nghe “cô bạn” quen biết một trong số những người cô đã đọc được lên trang chủ của Hội Thợ săn. Chưa kể, Kat còn biết cả Stryker và lũ cận vệ của gã. “Tò mò thôi nhưng liệu có ai mà cậu không biết không?”

“Không hẳn,” Kat hơi ngượng ngùng đáp. “Tớ đã ở cạnh Artemis từ rất lâu rồi.”

“Cụ thể là bao lâu?” Cassandra hỏi tiếp.

Kat không trả lời. Thay vào đó cô bước lùi lại, chập hai tay vào nhau. “Có lẽ tôi sẽ để hai người yên tĩnh vài phút để nói chuyện riêng với nhau. Tôi đi xem phòng Cass thế nào.”

Không nói thêm một lời, Kat đi ra hướng hành lang dẫn tới phòng Cassandra. Dù cô biết Kat đi đúng hướng nhưng cô không biết sao cô ấy lại đoán được. Nhưng rồi cô nhớ ra Kat cũng đâu phải là người.

Wulf không động đậy tới tận khi Kat biến mất. Anh vẫn đang cố làm quen với mọi điều Kat tiết lộ.

“Em không biết phải làm sao nữa, Wulf. Thật đấy.”

“Tôi biết.”

Anh nhìn cô chăm chú, đây là mẹ của con anh. Kì diệu biết bao, và dù anh vẫn còn cảm thấy bối rối, anh biết một sự thật là một phần trong anh chỉ muốn hét thật to lên vì vui sướng. “Em có ổn không? Có cần gì không?”

Cô lắc đầu rồi ngược lên nhìn anh. Đôi mắt ngọc lục bảo thối bùng lên ham muốn trong anh. “Thực ra không biết anh thế nào nhưng em muốn được ôm bây giờ.”

Lý trí anh mách bảo gần gũi với cô là không khôn ngoan, nhất là khi cô chẳng còn sống được bao lâu nhưng anh vẫn vô thức kéo cô lại phía vòng tay anh. Anh phải gồng mình lên để không chìm đắm trong khoái cảm khi cơ thể cô ép sát vào anh. Hơi thở cô phả lên cổ anh làm anh ngứa ngáy, còn tay cô thì ôm vòng lấy eo anh.

Cô mang tới cảm giác dễ chịu. Bao thế kỉ nay, anh không biết tới cảm giác ấm áp như thế này.

Điều gì ở cô khiến anh run rẩy như vậy? Khiến anh nóng lên và khao khát?

Nhắm mắt lại, anh ôm cô, để mùi hương hoa hồng lẫn bột phấn quyến rũ anh, khiến anh quên đi họ đáng ra phải là kẻ thù.

Cassandra cũng nhắm chặt mắt, để hơi ấm của Wulf chảy sang cô.

Cô thích được ôm thế này. Không gọi dục mà chỉ đơn thuần là sự xoa dịu. Cái ôm khiến hai người gần lại với nhau hơn bất kì hành động thân mật nào khác trước đó.

Sao mình lại cảm thấy dễ chịu khi cạnh một người đã thú nhận rằng anh ta không quan tâm tới sống chết của đồng loại mình?

Nhưng cô không thể phủ nhận sự thật.

Suy cho cùng, cảm xúc hiếm khi nào có lý.

Sau một lúc, ý nghĩ khiếp sợ khác lại quấy nhiễu sự yên ả đang đến với cô. “Anh có ghét con em không? Bởi vì nó cũng sẽ mang dòng máu của Apollite.”

Wulf căng thẳng hơn trong vòng tay cô như thể anh chưa nghĩ tới điều đó. Anh lùi bước khỏi cô. “Có bao nhiêu phần sẽ là Apollite?”

“Em không biết. Hầu hết các đời trong gia tộc của em là quan hệ thuần huyết. Mẹ em đã phá vỡ truyền thống ấy vì bà nghĩ một ông bố người trần mắt thịt có thể bảo vệ bọn em tốt hơn.” Dạ dày cô quặn thắt khi nhớ tới bí mật mẹ truyền lại cho cô ít lâu trước khi bà ra đi mãi mãi. “Bà nghĩ ít ra thì bố cũng sống lâu hơn bọn em và con của bọn em.”

“Bà ấy lợi dụng bố em.”

“Không,” cô vội vàng đáp, cảm thấy hơi có chút bị xúc phạm khi anh lại nghĩ thế. “Mẹ em yêu bố, nhưng giống như anh, bà phải bảo vệ bọn em. Có lẽ khi bà mất, em còn quá nhỏ, bà không kịp nói về vai trò quan trọng của em khi tất cả chị em đều chết mà không có người thừa kế. Hoặc có lẽ bà cũng không biết. Bà chỉ nói rằng nhiệm vụ của Apollite là duy trì dòng giống.”

Wulf đi chuyển để tắt ti vi, nhưng anh không còn nhìn cô nữa. Anh nhìn chằm chằm vào bộ lò sưởi, cạnh đó treo một thanh kiếm cổ. “Em có bao nhiêu phần là Apollite? Em không có răng nanh và Chris nói em có thể đi lại vào ban ngày.”

Cassandra muốn lại gần, chạm vào anh. Cô muốn được gần gũi anh, nhưng có lẽ anh không chào đón cô.

Anh cần thời gian và câu trả lời.

“Lúc nhỏ em cũng có răng nanh,” cô giải thích, không muốn giấu anh điều gì. Anh xứng đáng được biết con họ cần làm gì để sống sót. “Bố em đã đưa em đi cưa răng khi em lên mười để che giấu em tốt hơn giữa nhân loại bình thường. Giống các Apollite khác, em cần máu để sống nhưng không cần phải là máu của Apollite và em cũng không phải uống hàng ngày.”

Cassandra dừng lại để nghĩ về những điều cần thiết trong cuộc sống của cô. Cô chỉ ước được sinh ra là người thường. Nhưng suy cho cùng, cô còn may mắn hơn các chị cô, họ giống Apollite nhiều hơn cô. Cả bốn người đều ghen tị với cuộc sống dễ dàng của cô vì cô có thể đi lại vào ban ngày.

“Cứ vài tuần em lại đến gặp bác sĩ để truyền máu,” cô nói tiếp. Vì bố em thuê hẳn một đội bác sĩ nghiên cứu, ông làm giả các kết quả xét nghiệm để kết luận em mắc bệnh hiếm gặp, như thế em có thể lấy bao nhiêu máu cũng được mà không sợ các bác sĩ sẽ nhận ra điều bất thường. Em chỉ gặp họ khi em cảm thấy yếu. Em cũng không già nhanh như phần lớn các Apollite. Em dậy thì như các cô gái bình thường khác.”

“Vậy có lẽ con chúng ta sẽ càng giống người hơn.” Cô không bỏ qua tia hi vọng trong giọng anh, giống như anh, cô cũng cầu nguyện điều đó. Nếu cô sinh ra một đứa trẻ bình thường thì đúng là diệu kì.

Cô cũng vui vì anh gọi là “con chúng ta”. Ít nhất nó cũng cho thấy mọi sự có khả năng tốt đẹp.

Tất nhiên là cho em bé.

“Anh không chối bỏ con?” cô hỏi.

Ánh mắt anh khiến cô hân hoan. “Tôi biết tôi đã ở cùng em trong giấc mơ đó, và như Kat nói, tôi là bằng chứng sống cho thấy năng lực của các vị thần. Nên tôi không nghi ngờ chuyện này chút nào. Đứa bé là con tôi, tôi là bố nó.”

“Cảm ơn anh,” cô thở hắt ra, nước mắt tràn mi. Quá nhiều so với những gì cô dám hi vọng.

Cô háng giọng và cố nuốt nước mắt vào trong. Cô sẽ không khóc. Không phải vì chuyện thể này. Cô thật may mắn và cô biết điều đó. Khác với đồng loại của cô, con cô sẽ được bố nó bảo bọc. Anh sẽ trông nom nó lớn lên. “Nhìn vào mặt tích cực thì anh chỉ việc chịu đựng em thêm vài tháng nữa thôi rồi em sẽ biến khỏi tầm mắt anh vĩnh viễn.”

Ánh mắt anh trở nên dữ tợn khiến cô lùi lại. “Đừng bao giờ coi nhẹ cái chết.”

Cô nhớ lại những lời anh thổ lộ trong giấc mơ về kí ức phải chứng kiến những người thân yêu ra đi. “Tin em đi, em không coi nhẹ điều đó. Nhưng em hiểu cuộc sống của mình mong manh đến thế nào. Nhưng có lẽ con sẽ sống lâu hơn hai mươi bảy tuổi.”

“Còn nếu nó không thì sao?”

Địa ngục của anh lại tiếp tục, chỉ tệ hơn là giờ nó xảy đến với dòng trực hệ của anh.

Con ruột anh.

Cháu ruột anh. Anh sẽ phải nhìn chúng chết dần khi còn đang tuổi xuân.

“Em xin lỗi vì đã kéo anh vào chuyện này.”

“Tôi cũng vậy.” Anh bước qua cô, đi lại phía cầu thang dẫn xuống dưới.

“Ít ra anh còn được biết con, Wulf,” cô gọi với theo anh. “Nó sẽ nhớ anh. Em chỉ có vài tuần với con trước khi chết. Nó sẽ không bao giờ biết mặt em.”

Anh đứng sững lại và cứ ở nguyên đó trong vài phút.

Cassandra theo dõi những cảm xúc trên gương mặt anh, nhưng anh không tỏ vẻ gì. Anh lại bước tiếp, chẳng nói chẳng rằng.

Cô cô lờ đi việc đó. Cô còn nhiều thứ cần quan tâm lúc này, giống như em bé bé bỏng đang lớn lên trong cô chẳng hạn.

Quay về phòng, cô phải chuẩn bị vài thứ thôi. Thời gian không còn nhiều.

Wulf bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Anh cần ở một mình để tiêu hóa mọi chuyện.

Anh sẽ làm bố.

Con sẽ nhớ anh. Nhưng nếu nó giống Apollite nhiều hơn Cassandra thì sao? Gián điệp là một bộ môn khoa học kì quái mà anh đã sống đủ lâu để chứng kiến toàn bộ. Xem Chris thì biết. Chưa có đứa cháu nào giống Erik kể từ khi con trai cậu ấy qua đời từ hơn 1.200 năm trước. Thế mà Christopher lại như từ một khuôn đúc ra với em trai anh.

Chris thậm chí cũng nóng tính và chịu đựng kém như Erik. Cứ như hai người là một.

Rồi nếu con anh biến thành Daimon thì sao? Anh có thể sẵn lòng và giết chính con mình được không?

Ý nghĩ ấy khiến anh lạnh ngắt. Anh khiếp sợ.

Wulf không biết phải làm gì. Anh cần lời khuyên. Ai đó có thể giúp anh phân giải mọi chuyện. Nhấc điện thoại lên, anh gọi cho Talon.

Không ai nghe máy.

Chửi thề, anh chỉ còn biết một người giúp được anh. Acheron.

Gã người Atlantis trả lời ngay tiếng chuông đầu tiên.

“Sao thế?”

Anh nhăn mặt bởi giọng nói cộc lốc của Ash. “Không có chào cậu Wulf tình hình cậu thế nào à?”

“Tôi biết rõ cậu mà, Viking. Cậu chỉ gọi khi có chuyện thôi. Thế là chuyện gì nào? Không quyển rũ được Cassandra à?”

“Tôi sắp làm bố.”

Trả lời anh là một khoảng im lặng. Anh thích thú vì tin tức này cũng khiến Ash sững sốt không kém anh lúc trước.

“Vậy là câu hỏi ban nãy của tôi là thừa rồi.” Cuối cùng Ash cũng lên tiếng. Anh dừng lại trước khi hỏi thêm. “Cậu ổn chứ?”

“Anh có vẻ không ngạc nhiên khi nghe tin tôi làm người ta có bầu nhỉ?”

“Không, tôi biết cậu có thể mà.”

Quai hàm Wulf đánh lại khi cơn giận bỏ vây lấy anh. Ash biết chuyện đó suốt thời gian qua sao? “Anh biết thông tin đó quan trọng như là chuyện sống còn với tôi. Vậy mà chết tiệt, sao anh không nói?”

“Nói với cậu thì có thay đổi được gì không? Cậu sẽ lại dành cả mười hai thế kỉ ám ảnh với việc đi tìm một cô gái trong nỗi sợ hãi rằng cậu sẽ khiến cô ấy mang thai nhưng cô ấy lại không nhớ được cậu là cha đứa bé. Cậu đã chịu đựng quá đủ rồi. Tôi thấy không cần thiết phải ép buộc cậu thêm.”

Wulf vẫn tức tối. “Nếu tôi đã làm ai đó có bầu rồi thì sao?”

“Không đâu.”

“Sao anh biết được?”

“Tin tôi đi, tôi biết chứ. Nếu có chuyện đó, tôi đã nói với cậu rồi. Tôi đâu khôn nạn đến nỗi lại giấu chuyện quan trọng như thế.”

Phải rồi. Nếu Ash giấu cả chuyện này thì ai mà biết được anh ta còn giấu những chuyện quan trọng nào nữa chứ. “Và tôi phải tin anh ngay khi anh thú nhận đã nói dối tôi sao?”

“Có lẽ cậu nói chuyện với Talon nhiều quá rồi đấy. Giọng điệu hai người bỗng nhiên nghe y chang nhau. Cậu có thể tin tôi mà, Wulf. Tôi chưa từng nói dối cậu. Tôi chỉ bỏ qua vài chi tiết thôi.”

Wulf không đáp lại. Nhưng anh ước gì Ash ở đây ngay lúc này để đập cho anh ta một trận toi bời.

“Thế Cassandra đón nhận chuyện này thế nào?” Ash hỏi.

Wulf lạnh người. Có nhiều lúc Ash đúng là như quỷ thần ấy. “Sao anh biết Cassandra là mẹ?”

“Tôi biết nhiều chuyện khi tôi để tâm.”

“VẬY chắc anh cũng nên học cách chia sẻ thông tin với người khác nhất là khi nó liên quan đến sống chết của người ta.”

Ash thở dài. “Nếu nói ra điều này có thể làm cậu thấy khá hơn thì tôi không vui thú gì khi chuyện xảy ra như vậy. Nhưng có đôi lúc mọi sự phải sai hướng thì mới tới đích được.”

“Ý anh là sao?”

“Rồi một ngày cậu sẽ rõ, em trai ạ. Tôi hứa đấy.”

Wulf nghiêng răng. “Tôi ghét khi anh chơi trò tiên tri lắm.”

“Tôi biết. Các cậu đều vậy. Nhưng tôi biết nói gì đây? Công việc của tôi là quấy rầy các cậu mà.”

“Tôi nghĩ anh nên tìm việc khác đi.”

“Vì sao? Tình cờ là tôi lại thích việc này.” Nhưng giọng Ash như tiết lộ anh đang nói dối.

Wulf quyết định đổi đề tài “Vì anh không nói được câu nào có ích cả, nên để tôi đổi chủ đề vậy. Anh có biết một hầu gái của Artemis tên Katra không? Cô ta đang ở đây và tuyên bố là cùng phe với ta. Cô ta nói đã bảo vệ Cassandra năm năm nay, nhưng tôi không rõ có nên tin cô ta hay không.”

“Tôi không biết tên các hầu gái của nữ thần nhưng tôi có thể hỏi Artemis.”

Vì lý do khó hiểu nào đó, chuyện này khiến anh thấy tốt hơn. Hóa ra Ash cũng không phải là biết tuốt. “Được rồi. Hãy cho tôi biết ngay nếu cô ta không thiện chí nhé.”

“Nhất định rồi.”

Wulf định đập máy.

“Mà này,” Ash nói khi anh vừa buông máy.

Wulf lại kè nó lại vào tai. “Sao thế?”

“Chúc mừng vì cậu sắp lên chức nhé.”

Wulf khịt mũi. “Cảm ơn. Có lẽ vậy.”

Cassandra lang thang khắp ngôi nhà rộng lớn. Giống như cô đang đi trong bảo tàng vậy. Các cổ vật của dân tộc Bắc Âu có ở khắp nơi. Chưa kể những bức

tranh sơn dầu bởi các họa sĩ nổi tiếng cô chưa từng nhìn thấy nhưng cô tin chắc là tranh thật.

Có một bức của Jan van Eyck ngay ngoài phòng cô, tranh vẽ một người đàn ông tóc đen và vợ. Bức tranh làm cô nhớ tới bức chân dung nổi tiếng của Arnolfini, nhưng cặp vợ chồng trong tranh này nhìn hoàn toàn khác. Người phụ nữ tóc vàng mặc bộ đồ màu đỏ tươi tắn, còn người đàn ông mặc đồ xanh hải quân.

“Đó là ảnh đám cưới hai trong số những đũa chắt của tôi.”

Cô nhảy dựng lên bởi âm thanh trầm thấp của Wulf vang lên ngay sau cô. Cô không nghe thấy tiếng chân anh lại gần.

“Tranh đẹp thật. Anh thuê vẽ à?”

Anh gật đầu và chỉ vào người phụ nữ trong tranh. “Isabella rất yêu thích các tác phẩm của van Eyck nên tôi nghĩ đây sẽ là món quà cưới hoàn hảo cho chúng. Con bé là con gái cá của một gia tộc hộ vệ khác được làm mối để cưới Leif nhà tôi. Chris chính là hậu nhân của con gái thứ ba nhà đó.”

“Chà,” cô thở ra, cảm thấy ấn tượng trước câu chuyện. “Cả đời em cứ phải vật lộn để tìm ra chân tướng đằng sau bí sử gia đình, thế mà Chris lại có hẳn một quyển sách di động thế này. Không biết cậu ấy có nhận ra mình may mắn đến thế nào không?”

Anh nhún vai. “Tôi đã học được rằng ở độ tuổi đó của nó, hầu hết người ta đều không hứng thú với quá khứ. Chỉ nghĩ tới tương lai thôi. Rồi khi nào lớn hơn nó sẽ quan tâm.”

“Em không biết nữa,” cô nói, nhớ lại ánh mắt Chris sáng bừng lên mỗi khi cậu cố dạy cô môn Anh ngữ cổ. “Có lẽ cậu ấy biết nhiều hơn anh nghĩ. Cậu ấy là sinh viên xuất sắc trong lớp đấy. Anh nên nghe cậu ấy nói chuyện. Mỗi khi bọn em học bài, cậu ấy dường như biết mọi thứ về văn hóa của các anh.”

Khuôn mặt Wulf dịu đi, biến anh thành một quý ông cô đã gặp trong mơ. “Vậy là nó cũng nghe lời.”

“Có mà.” Cassandra dậm bước muốn quay về phòng. “Muộn rồi, đêm nay dài quá. Em đi ngủ đây.”

Wulf cầm tay cô giữ lại. “Tôi đến để đón em.”

“Vì sao?”

Anh nhìn cô chăm chú. “Vì em đang mang thai con của tôi, tôi không muốn em ngủ trên này, ở nơi cách xa tôi, phòng khi em cần bảo vệ. Tôi biết tôi đã nói rằng em có thể tự do đi lại vào ban ngày nhưng tôi không muốn thế. Lũ Daimon cũng có tay chân loài người như chúng ta. Nếu có kẻ nào định tiếp cận em thì cũng quá đơn giản.”

Phản ứng đầu tiên của cô là định bảo anh nói toàn điều vớ vẩn nhưng rồi cô nghĩ lại. “Anh đang ra lệnh cho em đấy à?”

“Không,” anh lặng lẽ đáp. “Tôi đang hỏi em. Vì an toàn của em và con.”

Cô mỉm cười và từ giọng điệu của anh, cô biết anh không quen với việc hỏi người khác điều tương tự. Cô đã nghe anh lên giọng ra lệnh cho Chris, nên cô hiểu rõ Wulf và cụm từ tự do không thực sự đồng nghĩa với nhau.

“Được,” cô lên tiếng, khẽ mỉm cười với anh, “nhưng chỉ vì anh đã hỏi em thôi đấy.”

Khuôn mặt anh giãn ra. Chúa ơi, trông anh thật đẹp trai. “Em có cần lấy gì ở căn hộ không? Tôi có thể cử người đi lấy.”

“Quần áo là được rồi. Thêm cả đồ trang điểm và bàn chải nữa thì tốt.”

Anh lôi điện thoại ra và bấm số. Cassandra nghe anh giới thiệu với bên an ninh của tòa biệt thự, khi cô mở cửa phòng, anh cũng bước vào theo. Kat đang ngồi lên ghế đọc sách, ngẩng lên không nói gì.

“Khoan đã.” Nói rồi anh đưa máy cho cô. “Đây, cứ nói với họ em cần gì và địa chỉ nhà em.”

“Vì sao?”

“Vì nếu tôi nói với họ, họ sẽ quên ngay sau năm phút và không kịp rời đi làm nhiệm vụ. Tôi luôn phải nhờ ai đó, thường là Ash, Chris hoặc bạn tôi, Talon, nói hộ yêu cầu, hoặc tôi sẽ gửi thư điện tử. Nhưng giờ mà gửi thư hay nhắn tin thì sợ lâu.”

Anh đang nói thật sao?

“Tôi có thể đi với họ,” Kat đề nghị khi cất cuốn sách sang một bên. Tôi biết cô ấy cần gì và tôi cũng muốn lấy vài đồ cá nhân.”

Wulf chuyển tin nhắn và Cassandra nhắc lại từng từ cho vệ sĩ của anh.

Khi cô nói chuyện xong, cô tắt luôn máy. Chúa lòng lành, vậy mà cô cứ nghĩ cuộc đời cô đã đủ phức tạp rồi. Vậy ý anh là con người không thể nhớ ngay cả một cuộc trò chuyện với anh sao?”

“Không.”

“Thế làm cách nào anh giữ Chris trong tầm nhìn được? Cậu ta chỉ cần nói với họ anh đã đồng ý cho cậu ta ra ngoài là được mà?”

Wulf cười phá lên. “Vì các mệnh lệnh liên quan tới Chris phải được Ash thông qua, Chris cũng biết điều đó. Bảo vệ sẽ không hành động nếu không có lệnh của Ash.”

Người đàn ông này đúng là nghiêm ngặt thật đấy.

Kat cười dịu dàng với Cassandra khi cô lấy quần áo Wulf đã đưa cô lúc trước. “Tớ mừng vì cậu chấp nhận chuyện này. Cả Wulf nữa. Như thế mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

Cassandra gật đầu. Quả vậy.

Giá như Wulf cũng chấp nhận dòng máu chảy trong cô như chấp nhận đứa bé. Nhưng thế cũng có gì hay đâu vì đằng nào cô cũng chết?

Có lẽ thế lại là cách tốt nhất. Như vậy anh sẽ không đau khổ khi cô ra đi.

Không, giọng nói vang lên trong đầu cô. Cô muốn nhiều hơn thế. Cô muốn những gì họ đã chia sẻ với nhau trong mơ.

Đừng có ích kỉ như thế.

Cassandra cố nuốt ý nghĩ ấy xuống. Như thế mới đúng. Cô nên biết điều mà tránh xa Wulf. Điều cuối cùng cô muốn là biết anh sẽ đau khổ vì cô.

Càng người thương tiếc trước cái chết của cô càng tốt. Cô ghét ý nghĩ có người đau khổ vì cô như cô đã đau khổ vì mẹ và các chị. Không có ngày nào trôi qua mà cô không nghĩ tới họ. Lúc nào cũng có một phần nhức nhối trước ý nghĩ cô không còn có thể gặp lại họ.

Khi cô lấy chiếc áo phông và quần ngủ, Wulf dẫn cô đi khỏi. Có anh ở bên tràn trề sức mạnh, động chạm tới những cảm xúc sâu thẳm trong cô. Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại có cảm giác như vậy.

“Nơi này yên tĩnh quá,” cô lên tiếng.

Anh nhìn quanh như thể anh cũng không để ý tới điều đó. “Cảm ơn. Kì của Chris đã xây ngôi nhà này từ hồi đầu thế kỉ. Con bé nuôi dạy mười lăm đứa con trai cùng lúc nên muốn nhà đủ lớn cho đám con và cháu sau này.” Giọng anh dịu dàng hơn mới khi nhắc tới gia đình. Rõ ràng anh yêu thương từng người trong số họ.

“Có chuyện gì xảy ra với bọn họ để đến nỗi chỉ còn mình Chris thế này?”

Nỗi buồn giăng kín mắt anh khiến tim cô nhức nhối. Thằng con cả cùng mấy đứa anh em họ và chúng đã chết cùng con tàu Titanic. Trận đại dịch năm 1928 cướp đi sinh mạng ba đứa nữa và làm hai đứa khác vô sinh. Rồi bốn đứa hi sinh trong chiến tranh. Hai đứa chết lúc còn nhỏ và một đứa nữa thì bị tai nạn khi đi săn bắn lúc đã là thanh niên. Hai đứa còn lại, Stephen và Craig, đã kết hôn. Stephen sinh được một trai hai gái. Đứa con trai lại cũng chết trong thế chiến II, còn một đứa con gái thì ốm chết lúc mười tuổi, đứa còn lại thì chết trong lúc sinh, đứa con cũng không giữ được.”

Cassandra nhăn mày khi nghe anh nói và bởi nỗi đau vang lên trong giọng anh. Rõ ràng anh yêu họ rất nhiều.

“Craig cũng sinh được bốn thằng con trai. Một hi sinh trong Thế chiến II, một đứa chết yểu, một thì chết cùng với vợ trong tai nạn xe cộ, đứa cuối cùng chính là ông nội Chris.”

“Em rất tiếc,” cô nói, chạm lên cánh tay anh tỏ lòng thông cảm. Thảo nào anh ra sức bảo vệ Chris. “Em ngạc nhiên là anh để họ ra chiến trường nhiều như thế.”

Anh áp tay mình lên tay cô. Tia nhìn trong mắt anh cho cô biết anh cảm kích trước cử chỉ của cô. “Tin tôi đi, tôi đã cố ngăn chúng lại. Nhưng chẳng thể làm gì với một đứa con búng bình. Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảm giác của cha tôi khi Erik và tôi bỏ đi trái ý ông.”

“Nhưng anh vẫn không hiểu vì sao mẹ anh từ chối đón anh trở về.”

Anh dừng lại giữa bậc cầu thang. “Sao em biết?”

“Em...” Cô dừng lại khi nhận ra mình vừa làm gì. “Em xin lỗi. Thi thoảng em lại đọc được những ý nghĩ thoáng qua như thế. Em không cố ý đâu, chúng không điều khiển được năng lực này, nó cứ tự diễn ra thôi.”

Mắt anh lại mờ đi.

“Anh biết không,” cô thử lên tiếng lần nữa, hi vọng an ủi được anh chút ít. “Đôi lúc người ta nói và làm những việc trong cơn nóng giận khiến về sau lại hối hận. Em chắc mẹ anh đã tha thứ cho anh rồi.”

“Không đâu,” anh đáp, giọng trầm thấp. “Tôi đã vứt bỏ mọi đức tin bà đã dạy tôi. Tôi ngờ là bà sẽ không quên được chuyện đó.”

Cassandra kéo sợi dây chuyền bạc trên cổ anh tới khi cô nắm được mặt dây. Giống như trong mơ, trên mặt dây khắc hình cây búa của thần Thoại và một

chiếc thập giá nhỏ. “Em không nghĩ anh đã vứt bỏ tất cả. Nếu không anh đeo cái này làm gì?”

Wulf nhìn ngón tay cô vuốt ve lên hình cây thập giá của mẹ và tấm phù điêu của cha anh. Anh đã đeo di vật cổ này lâu đến nỗi anh quên mất sự tồn tại của nó.

Họ là quá khứ còn cô là tương lai của anh. Sự phân định khắc sâu vào trong anh. “Nó nhắc tôi nhớ lời nói trong lúc nóng giận không bao giờ lấy lại được.”

“Nhưng anh vẫn thường xuyên phát ngôn mỗi khi bực tức.”

Anh khịt mũi. “Có vài thói quen không thể sửa được.”

“Chắc vậy.” Cô kiễng chân lên hôn anh, định coi đó như một cử chỉ ban bè.

Wulf gầm lên bởi hương vị cô tràn tới khi anh kéo cô áp lại gần và giữ cô chặt trong lồng ngực để có thể cảm nhận từng centimét cơ thể nữ tính của cô.

Anh muốn cô biết bao. Muốn xé tan quần áo cô và thỏa mãn cơn nhưc nhối nóng bỏng trong anh mà anh cảm nhận được mỗi khi cô nhìn anh. Cảm giác có một cô gái nhớ được mình thật tuyệt.

Cô ấy nhớ tên anh và những tâm tình anh kể.

Không giá nào mua được cảm giác ấy.

Cassandra rên lên trong cổ họng bởi nhục cảm đôi môi anh mang đến. Răng nanh của anh nhẹ nhàng chạm lên môi cô, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô.

Cô cảm giác cơ bắp cuộn cuộn bên dưới tay cô, cả tấm thân rắn chắc như thép nguội toát lên vẻ nguy hiểm của anh nữa.

Anh mang tới cảm xúc tràn đầy trong cô. Mãnh liệt mà lại rất dịu dàng. Một phần trong cô không muốn thả anh ra.

Nhưng phần còn lại ra lệnh cho cô làm thế.

Đau đớn trước ý nghĩ ấy, cô làm sâu thêm nụ hôn rồi miễn cưỡng ngả ra.

Wulf chẳng muốn gì ngoài việc lại kéo cô vào vòng tay anh. Anh nhìn cô đau đáu trong lúc con tim anh đập rộn ràng và cơ thể anh bốc cháy. Vì sao anh lại không phải là người lúc tìm thấy cô nhỉ?

Nhưng điều đó có thay đổi được gì đâu. Cô vẫn là Apollite còn anh là giống loài khác.

Mối quan hệ giữa họ hoàn toàn vô vọng, nhưng họ vẫn bị trói buộc vào nhau bởi một nữ thần xảo quyệt. Tâm hồn và nhiệt tình của Cassandra nắm giữ lấy anh. Cả giọng nói, mùi hương của cô. Mọi điều nơi cô đều quyến rũ anh.

Một mối quan hệ bị nghiền rủa ngay từ giây phút đầu tiên.

Cô ấy sẽ chết.

Câu nói như chém ngang người anh. Anh đã cô đơn quá lâu rồi, trái tim đầy sẹo và nhuốm máu bởi đau thương mất mát. Cô sẽ lại là một vết sẹo khác ở đó. Anh biết vậy. Anh có thể cảm giác được ngay từ lúc này.

Wulf chỉ mong vết thương này sẽ lành, nhưng điều gì đó mách bảo anh chuyện đó không thể. Sự hiện diện của cô sẽ đeo bám anh suốt cuộc đời như những người thân yêu khác của anh.

Khuôn mặt cô sẽ ám ảnh anh...

Mãi mãi.

Giây phút đó, anh thấy ghét Artemis vì đã can thiệp vào cuộc sống của anh. Ghét nàng ta vì đã ép buộc anh vào cuộc đời này, rồi lại ban cho anh người phụ nữ anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để mắt cô.

Tất cả đều sai trái.

Mà vì sao chứ? Vì Apollo trong cơn điên cuồng đã nghiền rủa chính những đứa con của mình ư?

“Huyết thống là thứ thật mong manh.” Anh không nhận ra mình đã nói suy nghĩ ra thành lời cho tới khi Cassandra gật đầu.

“Thế nên anh mới bảo vệ Chris như vậy.”

Cô chưa biết hết đâu.

Anh dẫn cô xuống những bậc cầu thang tới phòng anh. “Tôi phải thú nhận là tôi ngạc nhiên khi Apollo không chăm sóc tốt hơn cho những đứa con của thần. Nhất là khi chuyện đó quan trọng đến thế.”

“Giống như nhà anh, gia tộc em bắt đầu với rất nhiều thành viên nhưng rồi nhanh chóng rút xuống chỉ còn mình em. Tất nhiên còn do bọn em bị săn lùng tới chết nữa.”

Wulf dừng lại bên ngoài cánh cửa đã khóa, bên cạnh cửa có một bảng mã từ gắn trên tường.

“Ám ảnh quá hả?” Cassandra hỏi.

Anh khẽ cười thích thú khi nhập mã. “Chúng tôi thuê rất nhiều người đến đây làm việc vào ban ngày và họ chẳng biết gì về tôi cả vì họ không nhớ được sự tồn tại của tôi. Như thế này, họ sẽ không bỏ vào phòng tôi và hét toáng lên khi phát hiện có kẻ đột nhập trong lúc Chris ở trường.”

Nghe cũng có lí. “Cảm giác vô danh đến mức độ đó như thế nào?”

Anh mở cửa ra và bật ngọn đèn trần mờ ảo. “Đôi lúc tôi thấy mình giống người vô hình. Nên khi gặp lại em và Kat mà không cần phải giới thiệu lại mình tôi thấy không quen lắm.”

“Nhưng Acheron và Talon cũng nhớ anh mà.”

“Phải. Các Thọ săn đêm và Thọ săn thú Katagaria có thể nhớ được tôi nhưng tôi không thể có mặt cùng lúc với họ quá lâu ở một chỗ được, còn đám Thọ săn thú thì lúc nào cũng lo lắng và khó chịu khi tôi tới gần. Họ không thích bị một người khác loài ở gần.”

Cassandra nhìn quanh phòng trong lúc anh tới gần giường. Căn phòng lớn thật. Có hẳn một dàn máy vi tính gắn trên tường giống như ở NASA, ngay bên dưới là chiếc máy tính hiệu Alienware màu bạc đặt tên chiếc bàn làm việc hiện đại màu đen.

Nhưng làm cô giật mình nhất chính là chiếc giường đen to rộng ở góc phải căn phòng. Chính là thứ cô thấy trong mơ. Xung quanh giường là bức tường làm bằng đá cẩm thạch đen sáng bóng tới mức phản chiếu hình ảnh, nhưng khác với giấc mơ, ngoài đời Wulf không hiện lên hình ảnh phản chiếu. Và ở đây cũng không có cửa sổ.

Trên bức tường phía tay trái cô là những bức chân dung với một chiếc tủ dài làm từ gỗ gụ, kê bên dưới các bức tranh. Trên mặt tủ xếp hàng trăm khung ảnh bạc. Chiếc ghế sofa bọc da đen to bản giống như chiếc ở nhà trên, và đối diện cũng kê một chiếc ti vi màn hình rộng.

Nhìn hàng trăm khuôn mặt từ trong quá khứ, cô nghĩ về cô gái trong bức chân dung ở ngoài căn phòng giờ là của Kat. Wulf biết rất nhiều về cô ấy và cô tự hỏi anh biết bao nhiêu câu chuyện về họ - những con người trong tranh trên tường và ảnh trên bàn. Những con người này thậm chí không nhớ anh lắm. “Anh có phải tự giới thiệu liên tục với Isabella?”

Anh đóng và khóa cửa lại. Với con bé, mọi chuyện dễ dàng hơn chút ít. Vì con bé cũng xuất thân trong gia đình Hộ vệ nên con bé hiểu tôi là một Thọ săn

đêm bị nguyên rửa nên mỗi lần nó gặp tôi, nó sẽ cười và nói, “Chắc ngài là Wulf. Rất hân hạnh được gặp ngài lần nữa.”

“VẬY là tất cả các bà vợ đều biết anh?”

“Không, chỉ những người xuất thân từ các gia tộc Hộ vệ thôi. Còn với người thường thì không thể tự nhiên bảo họ rằng, có một chiến binh Viking bắt từ sống ngay dưới tầng hầm mà họ sẽ không nhớ được dù có gặp hay nói chuyện cùng người đó. Thế nên những người như mẹ Chris không biết tôi tồn tại.”

Cô nhìn anh ngời xuống cởi giày. Anh chàng này đúng là có đôi chân to thật đấy...

“Mẹ Chris không phải là một Hộ vệ ư?” cô hỏi, cố không nghĩ tới đôi chân trần kia khiến cô mong ngóng được ngắm nhìn nhiều phần khác của anh.

“Không. Bố Chris gặp bà ấy khi bà ấy đang làm việc tại một quán ăn trong vùng. Anh chàng yêu cô nàng tới mức tôi cũng chẳng muốn can thiệp vào làm gì.”

“VẬY sao họ chỉ có mình Chris?”

Anh thở dài khi đặt đôi ủng bên dưới gầm bàn. “Mẹ Chris rất khó mang thai. Bà ấy đã xảy thai ba lần trước khi sinh ra Chris. Ngay cả Chris cũng bị sinh thiếu tới bảy tuần. Lúc thằng bé ra đời, tôi bảo bố nó tôi không muốn hai đứa phải trải qua chuyện đó thêm lần nào nữa.”

Cô ngạc nhiên bởi chuyện duy trì nòi giống quan trọng với anh tới nhường nào. “Thật ư?”

Anh gật đầu. “Sao tôi có thể yêu cầu chúng quá đáng như vậy được chứ? Mẹ Chris suýt mất mạng sau mỗi lần sinh con, chỉ việc sảy thai thôi cũng đủ làm trái tim bà ấy tan nát.”

Một hành động đáng khâm phục. Cô mừng khi biết anh không thực sự tàn bạo như lúc trước cô e sợ. “Anh là người đàn ông tốt, Wulf ạ. Hầu hết mọi người sẽ không nghĩ cho người khác như thế.”

Anh khịt mũi. “Chris sẽ không đồng ý với em đâu.”

“Chris chỉ không đồng ý với cái biển báo thôi.”

Cô nhận được phần thưởng là nụ cười vang thật lòng của anh. Tiếng cười trầm lắng, dễ chịu, khiến cô run rẩy. Cô yêu âm thanh của chất giọng pha trộn của anh biết bao.

Thôi đi, đừng có nghĩ vậy nữa...

Cô phải làm gì đó để xua tan ý nghĩ về anh.

“Chà,” cô ngáp dài, “Em mệt rồi, vừa mới mang thai nữa chứ, em cần một giấc ngủ sâu.” Cô chỉ về phía cánh cửa đóng đàng sau cô. “Nhà tắm đó ạ?”

Anh gật đầu.

“Được rồi. Em đi thay đồ rồi đi ngủ đây.”

“Trong tủ thuốc có bàn chải mới đấy.”

“Cảm ơn anh.”

Cassandra bỏ anh lại. Lúc một mình trong phòng tắm, cô mở tủ thuốc và dừng lại. Bên trong là đủ các loại thuốc, thậm chí có cả dao mổ và chỉ phẫu thuật. Chắc Wulf không thể tới gặp bác sĩ giống như cô thường vậy.

Cô với tay lấy bàn chải, rồi nhớ lại vết bồng trên người anh do lũ Daimon gây ra.

Ánh mắt cô quay về nhìn tủ thuốc.

Chắc anh lại phải tự chăm sóc vết thương rồi. Một mình anh. Anh thậm chí chẳng hé lời nào. Cô cũng không thấy anh nhắc chuyện đó trong mơ.

Rồi cô nghĩ tới cách Stryker tự chữa lành lúc cô đâm hấn và tự hỏi liệu cơ thể Wulf có khả năng tương tự không.

“Wulf tội nghiệp,” cô thở dài rồi thay quần áo.

Có có cảm giác kì quặc khi ở đây. Cùng với anh, trong phạm vi của anh. Cô chưa từng qua đêm với người đàn ông nào. Một vài gã cô từng có quan hệ đều chỉ là kiểu tình một đêm và cô thường rời khỏi căn hộ của họ ngay khi có thể. Cô cảm giác mình không cần thiết ở lại và khiến họ gắn bó với cô.

Nhưng cô lại cứ dính vào Wulf. Gấp nhiều lần so với lẽ thường. Cô phải thế. Hay thật ra như vậy mới đúng? Chẳng phải anh là bố đứa trẻ sao? Họ cũng nên thân mật ở một mức nào đó chứ?

Nghe vậy hợp lý hơn.

Cô bước ra khỏi phòng tắm thì thấy anh vẫn ngồi đó, quần áo còn nguyên, mỗi đôi chân để trần.

“Em có thể ngủ trên giường,” anh nói. “Tôi sẽ nằm ở ghế sofa.”

“Không cần vậy đâu. Anh cũng chẳng làm em dính bầu được nữa đâu mà.”

Anh không cười khi nghe cô đùa.

Cassandra khép lại khoảng cách giữa họ bằng cách chia tay ra. “Thôi nào, anh chàng to xác. Anh không cần phải cố nhét thân hình cao to như cái cột nhà đó vào chiếc ghế bé tẹo ấy trong khi có hẳn cái giường hoàn hảo chờ anh.”

“Tôi chưa bao giờ ngủ cùng cô gái nào.”

Cô nhướn mày.

“Nghĩa đen ấy,” anh thanh minh. “Tôi chưa từng qua đêm với ai.”

“Chưa bao giờ?”

Anh lắc đầu.

Trời, họ giống nhau hơn cô tưởng. “Không bao giờ là quá già để trải nghiệm những điều mới. Thật ra thì anh cũng già thật nhưng kể cả vậy thì câu này vẫn đúng mà.”

Anh nhúu mày nhìn cô. “Hình như mọi thứ với em đều có thể biến thành trò đùa?”

“Không phải đâu,” cô chân thành nói khi dẫn anh lại giường. “Nhưng trêu đùa là cách giúp em vượt qua những cơn ác mộng của đời mình. Anh không nghĩ vậy sao? Cười hay khóc cũng tốt thôi nhưng khóc tốn nhiều năng lượng hơn, mà em lại cần nó để sinh tồn.”

Cô thả tay anh ra để tết tóc.

Wulf nắm lấy tay cô, ngăn cô lại. “Tôi không thích em làm vậy.”

Cô nuốt mạnh xuống trước cái nhìn đói khát trong đôi mắt như màn đêm của anh. Cô có cảm giác thân thuộc kì lạ khi ở đây trong căn phòng này, cùng với anh trong bộ dạng đó. Dù không nên thế nhưng cô thích ngắm nhìn tia lửa trong cái nhìn mê man của anh. Thích cả cảm giác tay anh nắm lấy tay cô.

Thậm chí tuyệt vời hơn, tay anh chạm vào da thịt cô...

Wulf biết anh không cần ở cạnh cô, cũng chẳng cần chung giường hay bất kì điều gì khác, nhưng anh không dừng được.

Anh muốn thật sự được chạm vào làn da cô. Muốn cô ôm lấy anh khi anh để hơi ấm cơ thể cô xoa dịu trái tim rã rời của anh.

Đừng.

Mệnh lệnh vang lên mạnh mẽ tới mức anh giật mình, nhưng Wulf Tryggvason chưa bao giờ chịu nghe lệnh kẻ khác.

Kể cả mệnh lệnh của chính anh.

Anh nâng cằm cô lên cốt để nhìn rõ hơn tia lửa cuồng nhiệt trong đôi mắt xanh lúc ấy. Đôi mắt như thiêu đốt anh. Hai bờ môi cô hé mở, mời gọi anh.

Anh lướt ngón tay dọc quai hàm cô tới khi chúng chôn sâu trong mái tóc nâu vàng của cô. Rồi anh đoạt lấy môi cô. Cô có vị ấm áp.

Cô kéo anh áp lại gần cô, hai tay cô ôm chặt lấy anh, bàn tay cô xoa khắp lưng anh. Cơ thể anh khuấy động lên ngay lập tức.

Anh rên rỉ, hai tay nhắc bổng cô lên. Anh ngạc nhiên khi cô nâng chân lên, quần lầy hông anh.

Anh cười phá lên trước phản ứng của cô dù hơi nóng cơ thể cô như châm chích anh.

Mắt cô tối lại vì khao khát, cô kéo áo anh qua đầu.

“Đói rồi hả, mèo hoang?” anh thì thầm lên môi cô.

“Vâng” cô thở hắt ra đáp lại khiến anh sung sướng.

Anh gần như tan chảy, kì diệu thay. Có lẽ anh nên làm quen với một Apollite hay một cô nàng người thú từ nhiều thế kỉ trước thì hơn.

Không, anh chợt nghĩ khi chôn môi xuống cần có cô và hít hà mùi hoa hồng tỏa ra từ cơ thể cô. Họ không phải là Cassandra, và nếu như vậy thì anh không cần.

Có điều gì đó ở cô gái này khiến anh cảm thấy trọn vẹn. Anh nóng chảy trước cô như chưa từng như thế.

Chỉ có cô mới khiến anh phá bỏ luật lệ ngăn cấm anh yêu đương với Apollite.

Cassandra nâng tay cô lên khi Wulf kéo chiếc áo phong của cô qua đầu. Cô rên lên bởi hơi ấm từ cơ thể trần trụi của anh bủa vây lấy cô, khiến cô khoan khoái khi anh ép sát lại. Làn da trơn mượt đầy nam tính như một bữa yến tiệc trong mắt cô.

Anh rà tay lên ngực cô. Lưỡi anh nhẹ nhàng lướt qua lại. Dạ dày cô thắt lại trước cơn khoái cảm mãnh liệt anh mang tới.

Rồi anh rải lên khắp người cô những nụ hôn.

Anh thực sự sợ cảm giác khi cô đón nhận anh. Khi cô trao anh thứ anh khát cầu và nhận lại điều cô muốn.

Anh không muốn buông cô ra. Không bao giờ muốn rời chiếc giường này nữa.

Cảm giác ôm anh bằng xương bằng thịt tốt hơn nhiều so với trong mơ.

Hơi thở của họ hòa quyện vào nhau.

Cô chưa từng điên cuồng như thế bao giờ. Ngồi lên đùi anh cơ thể của cả hai quấn lấy nhau. Đây có lẽ là trải nghiệm thân mật nhất cô từng có.

Không còn quá khứ, cũng chẳng có ngày mai. Không có Thọ sản đêm. Cũng chẳng có Apollite.

Chỉ còn lại hai người họ. Tay cô đỡ sau lưng anh, chân cô bện lại với chân anh.

Anh cần cảm giác này hơn bất cứ điều gì.

Cassandra ôm chặt lấy Wulf. Hơi thở anh phả lên cổ cô khiến cô ngứa ngáy. Cơ thể anh ướt đẫm, mái tóc đen dài trôi đùa làn da cô. Cả hai không ai cử động, họ nằm yên như thế, thở hôn hển cùng nhau.

Cô thấy dễ chịu khi sức nặng của anh đè lấy cô. Cô xoa tay khắp tấm lưng cơ bắp của anh, lên những vết sẹo rồi băng quơ chạm tới hình xăm trên vai anh.

Anh nâng người lên để nhìn vào mắt cô. “Hình như tôi bị nghiện em mất rồi.”

Cô mỉm cười khi nghe anh tuyên bố dù rằng một phần trong cô thấy buồn man mác. Tóc anh xòa xuống mặt cô, sợi tóc mềm mại, mỏng manh trong tia sáng dịu dịu. Cô vén chúng sang hai bên tai anh rồi hôn anh.

Hai tay anh siết chặt lấy cô. Cô yêu cảm giác này. Cô thấy mình được bảo vệ. An toàn.

Thở dài mơ màng, cô ngả ra sau. “Em phải đi tắm chút đã.”

Anh không chịu thả cô ra. “Tôi không muốn.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh bối rối.

“Tôi thích nhìn những hạt giống của mình nảy mầm bên trong em, Cassandra,” giọng anh ồ ồ bên tai cô. “Mùi vị của tôi trên da thị tem. Và mùi của em trên da tôi. Nhưng hơn hết thảy, tôi thích sáng dậy, em sẽ nhớ chuyện đêm nay và tên tôi là gì.”

Cô đặt bàn tay lên gò má lún phún râu của anh. Đau khổ trong mắt anh chạm sâu vào lòng cô. Cô khẽ hôn anh rồi dụi vào người anh.

Anh ngả ra vừa đủ để bọc lấy cô từ phía sau. Cô tựa đầu lên cánh tay anh trong khi anh ôm cô dịu dàng. Tim cô đập rộn ràng, cô lắng nghe hơi thở của anh.

Anh nhắc đầu lên, hôn má cô rồi lại nằm xuống, một tay vẫn chôn trong tóc cô.

Vài phút sau, anh đã yên giấc. Có lẽ đây là khoảnh khắc bình an nhất cuộc đời cô. Sâu thẳm trong trái tim, cô biết tối nay Wulf đã cho cô thấy một con người mà anh không bao giờ thể hiện với người khác.

Anh luôn là một kẻ cộc cằn, nghiêm khắc. Nhưng trong vòng tay cô, anh là người tình dịu dàng. Thật tâm cô nghĩ mình có thể học cách yêu một người như thế. Cũng không khó lắm.

Cassandra nằm im trong sự tĩnh mịch của buổi sớm mai. Cô không chắc lúc này là mấy giờ, chỉ biết Wulf đã sưởi ấm một phần trong cô mà cô chưa bao giờ nhận ra đã bị đông lạnh tới tận bây giờ.

Cô tự hỏi bao thế kỉ qua Wulf cứ mơn mõi trong một nơi như thế này sao. Anh kể với cô ngôi nhà này mới hơn một trăm tuổi.

Nhìn quanh căn phòng, cô cố hình dung cảm giác sống một mình nơi đây sẽ thế nào, hết ngày này qua tháng khác, từ năm này qua năm khác.

Hắn anh thấy cô đơn lắm.

Cô với tay xuống, đặt nó lên bụng rồi tưởng tượng có một đứa trẻ nằm trong đó. Là con trai hay con gái nhỉ? Tóc vàng như cô hay đen như bố nó?

Cô có thể sẽ chẳng bao giờ biết màu tóc thật của con. Tóc của hầu hết trẻ em sẽ thay dần và phải tới lúc tập đi mới rõ được màu.

Lúc đó cô đã chết rồi. Trước cả khi con cô mọc chiếc răng đầu tiên. Học bước đi đầu tiên hay tập nói lần đầu.

Cô sẽ không biết chút gì về con.

Đừng khóc...

Nhưng cô không dừng được.

“Cassandra?”

Cô không trả lời tiếng gọi còn ngái ngủ của Wulf. Giọng cô sẽ phản bội cô mất nếu cô lên tiếng lúc này.

Anh xoay cô lại như thể anh biết cô đang khóc, rồi kéo cô vào vòng tay anh. “Đừng khóc.”

“Em không muốn chết, Wulf,” cô nức nở bên lồng ngực anh. “Em không muốn bỏ lại con. Em có nhiều điều muốn nói với nó. Nó thậm chí sẽ không biết em từng tồn tại trên đời này.”

Wulf siết chặt vòng tay khi nghe những lời đau đớn ấy.

Anh ước sao có thể nói với cô nỗi sợ của cô ngốc nghếch chừng nào, nhưng sự thật không phải thế. Cô khóc trước số phận mà không ai trong số họ thay đổi được gì.

“Chúng ta có thời gian mà em. Hãy kể cho anh mọi chuyện về em, mẹ và các chị em, rồi anh bảo đảm với em con sẽ biết tất cả. Con nó, cháu nó cũng thế. Anh sẽ không để chúng quên em. Không bao giờ.”

“Anh hứa chứ?”

“Anh thề với em, cũng như anh thề sẽ bảo vệ an toàn cho chúng mãi mãi.”

Lời anh như làm cô dịu lại. Khẽ đu đưa cô trong vòng tay, Wulf tự hỏi liệu ai trong hai người cảm thấy tệ hơn. Người mẹ không sống để nhìn đứa trẻ trưởng thành, hay người cha bị nguyên rủa phải canh chừng nó và con cháu nó kể cả sau khi nó chết.